

Ah Aynalar Yalancı Aynalar Serenat Tiyatro

– kul mehmet · 19 Mart 2018

-Seyretmek kendimizi bir aynada tahammül edebilir mi bu gözler? Kendi halinde sanırken kendinde olmayan bir benliğe tahammül eder mi insan? Anlatır mı ayna sözlerle, maskelenmiş bir suratın arkasını gösterir mi? Ayna ayna olmaktan usanmış? Anlatamamaktan dili lal olmuş, canlı cenazeleri suretin de aks görürken dünden ölmüş, tahammül ederek var mısın sen kendini aynada kendi gerçeğinle seyretmeye? Yoksa gerçekleri saklayan sınırsız aynalara bakarak mı kendini avutuyorsun? Sendeki senin avaz avaz çığlığıyla sağır olan seni duymayan seni göstermeyen aynanın gösteremediğini görerek mi avunuyorsun? Okşa aynayı tatlı sözlerle diline bal sür haftalarca yatır yanında sınırsız duygularla, ayıksın kendine gelsin ayna, gör bakalım tahammülsüzlüğünü! Kıskanarak bakan yakan gözlerindeki alevi! Ben ben diyerek değil sen sen diyerek kendini görmeyen benliğinin feryadını çığlığını!

Gönül aldı sözü

-Tahammül edemezsin bakacak göz yok sende, arama bulamazsın içinde var olmayanı. Kendi ellerinle kapı dışarı ettin tüm güzellikleri, aynanın sırrını, kestin ellerinle dilini kör ettin gözlerini unuttun mu? Yanıldın en başta yanıldın! Bir bakış ama nasıl bir bakış? Bir söz ama nasıl bir söz? Bir geliş ama nasıl bir geliş? Âşığın halleridir bunlar, yâri düşündükçe kendinden geçer. Canını verecek kadar aşkla cömerttir. Aşkla gönül bağından gezer gülleri açtırır gül gibi kokar bunun akabinde ve detayında sevgiliden gelen her türlü eziyete rızayla katlanır, çünkü adı aşktır... Bunca meşakkate nazı çekmeye rağmen sevgili en son olarak onu hatırlar, hatırlasın yeter ki. O her onunla aşkla dolu iken sevgili, herkese çok çok iyi davrandığı hâlde kendini daima ihmal eder, belki kıyamıyordur sözle gözle kırmaya ezmeye, hep sarıyordur gönlünde, kim bilebilir... Belki aşk böyledir böyle söyletir gösterir sevgili yüz vermedikçe âşığın aşkı her gün artar artar... Oysa sen ayna bir gün senin gerçek yüzünü aşksız gönlünü gösterdi diye sen paramparça ettin, artık sınırsız baktığında göstermeyen bir ayna aldın... Belki kalpsiz olduğun için aynanın dili tutulmuştur, var mısın kendi gerçeğini görmeye? Ah aynalar ah sırrınızla yok oldunuz! Göstermiyorsunuz gerçek yüzleri ya da bizler bakarken görmüyoruz körlerimiz! Yoksa siz benim gözümle dee deegil... Benim sahibim olan insan gözüyle göstermediniz...

-Ah dünya nelerimizi aldın ne verdin? Aldın aldın boş kâseleri içi boş verdin! Önce gülümsedin gel gel dedin, sonra elimiz gönlümüz bomboş gönderdin! Sen mi aynaların dilini kestin gözlerini kör ettin, aynalar gerçeği göstermez? Yollarda koşturdun elimde elmas altın var diyerek oyaladın, güzellikleri görmeden, dış kapıya uçurumun dibine koydun. Neden aldın karşımızda sırtarak durdun? Hep vurdun sonra kapından kovdun, mutlu mu oldun? Ah gönlüm sana uymadım dilindeki sözleri alaycı bir ifadeyle ret ettim, olmaz dedim, bu aşk çok meşakkatlidir çekemem dedim bin beterini çektim ah ah! Ah ahlar ah her sabah dedim güleyim, ama aşksız gülünmezmiş, aynalara baktım kendimi gülümser gördüm güldüm oysa! Ağlar beni görmeden boşuna mı güldüm, ey dünya sen mi gıdıklayarak kandırdın gülüdür dün?

-Ey sırlar yanlarla nereye kayboldunuz? Neden sustunuz? Konuşma anlatmak bu kadar zor mu? Sınırsız bir

küpün içinde beklemekten sıkılmıyor musunuz? Özel bir şey mi arıyorsunuz? Özel olan ben insan değil midir? Yoksa sizleri hep aldattılar mı? Cevap verin, az yamacıma gelin, sesime ses olun, içinizi boşaltılar boş musunuz? Anlat ne olur beni kendini iki kelime, gitmez inan gücüne. Seher yeli gibi hakikati beni göstererek gönlüme ferahlığı estirin yeter artık susmayın!

Konuşur ayna

-Ey kendini beğenmiş insan ne kendinde ne bizde bıraktın bir can! Sen bazen oluyorsun hayvan... Kızma çatma kaşlarını dinle, konuş dedin konuşuyorum... Neden için dolu iken boşaltın dünya denilen boşla içinizi boşalttın? Bak gönlüne gülümse dedi, sen biter dedin, kazancından ver dedin yeter konuşma dedin! Ağlayan var koş yardıma dedi, benden bir şeyler ister veremem eksilir dedin dedin sadece yedin! Hiç sevmedin kendinden başkasını, gitmedin bekledin, gelenleri geri çevirdin gülmedin! Yollara taşlar dizdin, kimsenin yolu kapıma çıkmasın bir istemedin vermeyeyim dedin, çirkefe battın çirkef suratınla karşımıza geçtin bizi öldürdün, söyleyecek sözleri dilimizi tükettin laftan sözden anlamadın, suratımıza tükürdün oysa tükürdüğün surat senindi. Kendi korkunç yüzünü gördün sır dolu hislerimizi köreltin, dilimizi acı sözleriyle nefretinle lal ettin. Kendi gerçeğinin korkunç mezarına bizi gömdün... Daha sayayım mı tahammül edebilir misin kendi gerçeğini duymaya? Var mısın uyanmaya?

-Ey talihsiz gönlüm, ben miyim böyle sen mi ettin beni böyle? Ben miyim göreceğ gözüm varken ey gözüm seni ret ederek görmeyen? Bu ne feryat dolu bir adım, ben nelere nasıl kandım? Nasıl yandım öylesine yakarken baktım? Neden engel olmadın ey dilim elim, gönlüm hislerim... Sizleri de mi duymadım? Kapıma mı koymadım? Neler söyler bu aynalar? Ben miyim tek suçlusunu başka suçlu yok mu? Diğer insanların hırsı yok mu? Yoksa o bencil dediğim insanlar ben miyim? Ah sözler neden manasız gözlerle bakarsınız? Neden bende ki beni anlamama yardım etmezsiniz? Sizleri de mi kırdım incittim? Olamaz bu kadarı da olamaz! Sen konuş ey sözlere söz olan kelimeler her neyse ey sözler...

Söz konuşur

-Söz dediğin nedir? Anladığın nedir? Bir kelamı? Lakırtı mı? Bağırıtı mı? Bir düşüncenin gülümsemesi mi? Sana defalarca sordum boşa lakırdı zamanı kaçırın bir engelsiniz dedin! Uyum birliğimizi dağıttın uyumsuzlukla bizi sardırın, kaçırtdın... Asalet dedik, kefarete anladın, kelam dedik, selamı kes anladın. Değirmen taşıma suyuyla dönmez dedik, yuvarlanan taşı yosun sarmaz dedik, sen oyun sandın. Bir ömür geceleri aya un elettirdin bak saçların beyaz oldu anlamadın. Sustuk anlamadın dedik boşa gitmez kelimeler sözler suskun kalarak kötüye bir ceza verilince. Dallarda açan tomurcuklar gibi gülümsemen için açmaya çalıştıkça sen yara sandın kopardın... Sana gözyaşlarımızla koparma diye ağladık, sen yağmur yağıyor sandın! Ah siz insanlar kendine gelince hep bana, başkasına gelince bana ne sana ne kime ne! Taş bağı olan taşlar dile aşka geldi paramparça oldu, taş oldu çakıl oldu, sen hala bir kayadan daha sert anlayışsız nankör birisisin... Sana şiirlerle anlattık, Gül bahçesi sevgiliden haber geldiği için süslendi ve güzel kokular sürünür dedik, süslensin bana ne dedin, dinlemedin idrak edemedin, şimdi en güzel cümlelerimizi alarak bize karşı söyleme, Benim kaderime ve yalnızlığıma ırmaklar bile ağladı. Diyerek duygu sömürsünde bulunma. Kendin ettin kendin buldun, şimdi gül gibi soldun. Eyvahlar olsun bana! Nazlı yârim neden küskün bakar anladım... Güller kızırır eyvah benim utancından o gonca gül yârim gülünce bende gülerdim şimdi hatırlarım... Sümbül laleler bükülürdü ben zülüflerini

sevince kiskancından kâkül zülfü gönlümde bükülünce, aşkla kokunca, kendi kokularını kaybederek aşk kokunca... Ah benliğim ah ben bilmeliydim Yârin o gül yüzünü görmem için doyasıya bakmam için her gün güneş bakmak için doğuyordu anlayamadım ey yârim, neredesin dön bana yönünü gönlünü... Bak anladım senden ayırımı ondandır bu sızım yanlışlığım edepsizliğim... Gel artık ne olur keleşim, gönlümde açan aşk cennette çiçeğim, söz bir daha seni üzmeceğim.

Sevgili çıkar meydana

-Yıllardır gömdün beni gönlündeki karanlık dehlizlere sana olan aşkımdan görmemezliğinden eridim bittim, görmedin benim sesimi duymadın! Bana dar gelen makberi ellerinle sen kazdın içine yerleştirdin aceleden üstünü kapatmayı unuttun da canlı kaldım... Yüksek gönlün tepelerinde ne bir çiçek ne alçağında vardı lalen, dikendi güllerin sadece diken, gülleri dökülmüş parçalanmış... Sana dedim gönlünde ben yoksam parçalar seni dünya benliğinin arzuların ihtirasların dinlemedin, beni bir kenara attın, üzerime kapıları kapattın... Madem tutun benliğinin ucundan kuyruğundan savur gitsin çöplere kendin çık meydana, sen çıkarsan bende karanlıklarda çıkarım sana koşarım. Bensizliği sensizliğini anlayarak aç ikimize bir kapı, birsin artık ey sevgilim artık bu sancı.

-Açıyorum tüm kapalı pencereleri sevgili. Hemen bakma gözlerin ışığa bir anda bakma kamaşmasın, güzel sözlerimi duyarak gönlün gözleriyle kamaşsın, aç kollarını sar beni zaman dursun, gönlüm aşkla seninle buluşsun. Ben hep geceleri beklemişim ondan içimde karanlık vardı, hislerimi duygularımı da karanlık ettim senide karanlığa kapattım, af et beni sevgili yeni anladım. Aşsız sensiz deli eder insanı bu dünya, artık demiri atarak yanında gönül limanına yanaşayım kalayım, aşkınla kokunu daha çok koklayayım...

Sevgili söyler

-Açtım kollarımı gel sarılalım doyasıya, hasreti özlemle bırakmayalım artık kapıya.Oysa yıllardır bakışların deldi bir fırtınaydı, duruşun hırçın dalgalı bir suydı, beni aşk denizinde bu halinle alabora ederek boğmak isterdin, şimdi farkına vardın, sarılmayı sevilmeyi hak ettin, koş gel kollarıma bana sarıl, aşk denizinde çağlayalım akalım gürül gürül... Bir benliğe bir dünyaya meyil verdin soldurdun bizi pare pare, gel sarıl sana hayran olan bu yâre...

Mehmet Aluç ©